

“ਨਵੀਂ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸਲੀਬ”

(12:32)

ਲੇਖਕ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ: ਅਪ੍ਰੈਲ 16, 1995 ਵਾਲਾ ਹਫ਼ਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਸੋਮਵਾਰ ਦੀ ਸਵੇਰ, ਇਕ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਦਰਦ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸਥਾਨਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਟੈਸਟ ਹੋਣੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਟੈਸਟਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਟੈਸਟਾਂ ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਵੀ ਸੀ। ਪਰ ਦੁਪਹਿਰ ਤਕ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਰਾਹੀਂ ਬਾਈਪਾਸ ਸਰਜਰੀ ਲਈ 5 ਮੀਲ ਦੂਰ ਸਾਡੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨਗਰ ਦੇ ਇਕ ਵੱਡੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸੇ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਸਾਫ਼ਟਬਾਲ ਖੇਡਦਿਆਂ ਸਾਡੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਇਕ ਐਲਡਰ ਦੀ ਅੱਖ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬਾਲ ਲਗ ਗਈ, ਜਿਸ ਕਾਰਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਉਸੇ ਰਾਤ ਸਥਾਨਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਮਸੀਹੀ ਲੜਕੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਲੜਕੀ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਸ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਹਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੰਗਲਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਦਿਲਦਹਿਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਇਕ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸੜਕ ਤੇ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਦੀ ਡਿੱਕੀ ਵਿਚ ਰੱਖੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਜੁਰਮ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਇੰਜ ਦੀ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਲੜਕੀ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਚੈਪਲ ਵਿਚ ਬੰਦਗੀ ਰੱਖੀ ਗਈ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਭਵਨ ਵਿਚ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੇ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਤੇ ਅੱਥਰੂਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ।

ਚੈਪਲ ਵਿਚ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਨਗਰ ਵਿਚ ਫੈਡਰਲ ਆਫਿਸ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿਚ ਬੱਸ ਨੂੰ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਣਿਆਂ ਦੇ ਮਰਨ ਦਾ ਡਰ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਤੋਂ ਮਾੜਾ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ?

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਲਈ ਮੇਰਾ ਦਿਮਾਗ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਨ ਲੱਗਾ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਕੀ ਵਚਨ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਐਤਵਾਰ ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਤਕ ਵਿਚਲੇ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਧਿਆਨ ਭੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ, ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਕੀ ਵਚਨ ਸੁਣਾਇਆ

ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇ ਛੱਬੀ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਬੜੀ ਗਹਿਰਾਈ ਤਕ ਲੈ ਗਿਆ ਸਾਂ। ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀਆਂ ਦੁਖਦ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਦੁਆ ਵਿਚ ਹੋ ਕੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ ‘ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ’ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਦੇਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਦਿਨ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਤੇ ਸਾਡੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਐਤਵਾਰ, ਸਾਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਅਤੇ ਦਲੇਰੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜਗਤ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਕੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਐਤਵਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਦੀ ਵੱਧ ਲੋੜ ਹੈ।

ਭੋਜ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਸਲੀਬ ਬਾਰੇ ਨਵੀਂ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਣ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੀਤੇ ਹਫ਼ਤੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘੁੰਮਾ ਘੁੰਮਾ ਕੇ ਲੜਖੜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਖਾ ਰਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੰਤੁਲਨ ਵਿਗੜਦਾ ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਫੜ੍ਹਨ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹੜੀ ਠੋਸ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਦ ਤਕ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜ੍ਹੀ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਜਦ ਤਕ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਘੁੰਮਣੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਖੜੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਪਿਛਲੇ ਸੱਤਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਰਾਹੀਂ ਲਪੇਟਿਆ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਜਦ ਮੈਂ ਬੀਮਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਪਾਉਂਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਬੀਮਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲਈ ਕਈ ਦਿਨ ਘਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋਣ ਤੇ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ‘ਪਤਾ ਨਹੀਂ’, ਅੱਜ ਕਿਹੜਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਇਕ ਐਤਵਾਰ ਲਗ ਜਾਏਗਾ।’ ਇਕ ਉਲਝਣ ਭਰੇ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਤੇ ਅੱਜ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਸੋਲਜ਼ੇਨਿਟਸਿਨ ਜੋ ਇਕ ਰੂਸੀ ਲੇਖਕ ਹੈ, ਨੇ ਸਟੈਲਿਨ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਅੱਠ ਸਾਲ ਕੱਟੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਦਿਨ ਵਿਚ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਕ ਵਾਰ ਉਹਦੀ ਉਮੀਦ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਉਹ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਥੱਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੇਲਚੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੋਲਜ਼ੇਨਿਟਸਿਨ ਕੰਮ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਕ ਲਕੜੀ ਦੇ ਬੈਂਚ ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆ ਕੇ ਉਹਦਾ ਕੰਮ ਵੇਖਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਏਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ

ਅਜਿਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਗਾਰਡ ਨੇ ਬੋਲਚਾ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਅਧਮੋਇਆ ਕਰ ਦੇਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦਿਨ ਗਾਰਡ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਸੋਲਜੇਨਿਟਨੇ ਨੂੰ ਉਥੇ ਬੈਠਿਆਂ ਵੇਖਿਆ। ਇਕ ਕੁੱਝਾ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਕੋਈ ਹਾਵ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆ ਕੇ ਉਸ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜੀ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਸੋਲਜੇਨਿਟਨੇਮ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਰੇਤ ਤੇ ਇਕ ਸਲੀਬ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ, ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸੱਚਾਈ ਆ ਗਈ, ਉਸਦਾ ਸਾਹਸ ਪਰਤ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਚ ਜਿਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮੁੜ ਜਾਗ ਉੱਠੀ। ਉਸ ਨੇ ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ, ਆਪਣਾ ਬੋਲਚਾ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਪਿਆ। ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਦ, ਉਸ ਦੇ ਲੇਖਾਂ ਨਾਲ ਲੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਕਿਲਣੀ ਸੀ। ਰੇਤ ਵਿਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਇਕ ਸਾਧਾਰਣ ਸਲੀਬ ਨਾਲ ਸੋਲਜੇਨਿਟਨੇਸ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਜੀਵਨ ਬਚ ਗਿਆ। ਅੱਜ ਜਿਸ ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਨਵੀਂ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਉਹੀ ਸਮਰਥ ਹੈ।

ਪੂਰੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ, ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਸਲੀਬ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਮੁੜਨ ਨੂੰ ਆਖਦੀ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਸਾਹਮਣੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ, ਕੋਈ ਉਲਝਣ ਭਰਿਆ ਮੁੱਦਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲੇਖਕ ਇਹੀ ਕਹਿਣਗੇ, ਕਿ ‘‘ਸਲੀਬ ਵੱਲ ਤੱਕੋ!’’ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਕੀ ਕੀਤਾ। ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹੀ ਸਲੀਬ ਅੱਜ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ੀਬਤ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਫੁੱਟ ਦਾ ਜਵਾਬ

ਤੁਫਾਨਾਂ ਵਿਚ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਸਲੀਬ ਦਾ ਇਕ ਉਦਾਹਰਣ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਕੁਰਿਥੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਪਹਿਲੀ ਪੱਤਰੀ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਪੌਲੁਸ; ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੌਮਲਤਾ ਭਰਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਰਕਾਂ ਅਤੇ ਮੁਦਿਆਂ ਤੋਂ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੰਗ ਵੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ:

ਹੇ ਭਰਾਵੇਂ, ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਦੇ ਕੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੱਭੇ ਇਕ ਗੱਲ ਬੋਲੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਫੋਟਕ ਨਾ ਪੈਣ ਸਗੋਂ ਇੱਕੋ ਮਨ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਵੋ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵੇਂ, ਕਲੋਏ ਦੇ ਘਰ ਦਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਖੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਬਖੇੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (1 ਕੁਰਿਥੀਆਂ 1:10, 11)।

ਅਜਿਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਕੀ ਹੱਲ ਹੈ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹਦਾ ਹੱਲ ਸਲੀਬ ਹੀ ਸੀ!

... ਅਸੀਂ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ... (1 ਕੁਰਿਥੀਆਂ 1:23)।

ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਹ ਠਾਣ ਲਿਆ ਭਈ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਸਗੋਂ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਾਂ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 2:2)।

ਪੌਲਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ, ‘ਸਲੀਬ ਵੱਲ ਤੱਕੋ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੁੱਟ ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ ਮਿਲਦਾ ਜਾਏਗਾ।’

ਪੀੜ ਦਾ ਜਵਾਬ

ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਕਤ ਵਿਚ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਸਲੀਬ ਦੀ ਦੂਜੀ ਉਦਾਹਰਣ 1 ਪਤਰਸ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਤਰੀ ਕਲੀਸੀਆ ਤੇ ਸਤਾਅ ਦੌਰਾਨ ਲਿਖੀ ਗਈ, ਜਦ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਤਸੱਲੀ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਣ ਕਿਸ ਕੋਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ? ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ:

ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਸੱਦੇ ਗਏ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਮਿੱਤ ਦੁਖ ਝੱਲ ਕੇ ਇਕ ਨਮੂਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਛੱਡ ਗਿਆ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਪੈੜ ਉੱਤੇ ਤੁਰੋ। ਉਹ ਨੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਉਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਵਲ ਫਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨਿਕਲੀ। ਉਹ ਗਾਲਾਂ ਖਾ ਕੇ ਗਾਲ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਪਾ ਕੇ ਦਬਕਾ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪਦਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਯਥਾਰਥ ਨਿਆਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਓਸ ਆਪ ਸਾਡਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਕੇ ਧਰਮ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਜੀਵੀਏ। ਓਸੇ ਦੇ ਮਾਰ ਖਾਣ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਨਰੋਏ ਕੀਤੇ ਗਏ (1 ਪਤਰਸ 2:21-24)।

ਪਤਰਸ ਇੱਥੇ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ‘ਸਲੀਬ ਵੱਲ ਵੇਖੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭ ਜਾਏਗਾ।’

ਗਲਤੀ ਦਾ ਜਵਾਬ

ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਉਲਝਣ ਵਿਚ ਸਲੀਬ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇਹ ਤੀਜੀ ਉਦਾਹਰਣ ਗਲਾਤੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤਰੀ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਪੂਰੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਲੇਖ, ਗਲਾਤੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤਰੀ ਪੌਲਸ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਸਫ਼ਰ ਦੌਰਾਨ ਨਵੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਦਦ ਦੇ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮਨਵਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਹੀ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਝੂਠੇ ਗੁਰੂ ਪੌਲਸ ਦੇ ਸਫ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਮਗਰ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਝੂਠ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਹੋਂਦ ਲਈ ਵੀ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਝੂਠੇ ਗੁਰੂਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਝੂਠੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਦਦ ਲਈ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਲੀਬ ਕੋਲ ਜਾਣ!

ਹੁਣ ਇਹ ਗੱਲ ਪਰਗਟ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਧਰਮੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਦਾ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਧਰਮੀ ਨਿਹਚਾ ਤੋਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਅਤੇ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਜਿਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕੀਤੀ ਸੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਰਾਪ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਰਾਪ ਬਣਿਆ ਕਿਉਂ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਈ ਸਰਾਪੀ ਹੈ ਹਰੇਕ ਜਿਹੜਾ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ ਟੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ (ਗਲਾਤੀਆਂ 3: 11-13)।

ਪੌਲਸ ਗਲਾਤੀਆ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਸਲੀਬ ਵੱਲ ਤੱਕੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਉਲਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।’’

ਸਾਰ

ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਸਾਡਾ ਅਧਿਐਨ ਅੱਜ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇ ਵਸਤੂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੱਟਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, ‘‘ਮੈਂ ਜੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚਾਂਗਾ’’ (12: 32)। ਸਲੀਬ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨੋਖੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ।

ਬਿਲ ਬ੍ਰਿਜਵਾਟਰ ਜੋ ਇਕ ਲੇਖਕ ਹੈ, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਇਕ ਗੁੰਡਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਤਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਜਨਮ ਦਿਨ ਤੇ ਮਿਲੀ ਇਕ ਖਾਸ ਅੰਗੂਠੀ ਉਸ ਤੋਂ ਲੈ ਲਈ। ਬਿਲ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਅੰਗੂਠੀ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਗੁੰਡਾ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਗੂਠੀ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਏਗਾ ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਤੇ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਨ ਦਏ। ਦਰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਡਰ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨਿੱਮੋਝੁਣਾ ਜਿਹਾ ਹੋ ਕੇ ਬਿਨਾ ਅੰਗੂਠੀ ਲਏ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ, ਬਿਲ ਦੇ ਇਕ ਗੂੜ੍ਹੇ ਦੋਸਤ ਲੈਰੀ ਡੇਵਿਸ ਨੇ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹ ਮੁੱਕਾ ਖਾ ਲਵੇਗਾ। ਉਸ ਗੁੰਡੇ ਨੇ ਲੈਰੀ ਨੂੰ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਬਿਲ ਨੂੰ ਅੰਗੂਠੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

ਬਚਪਨ ਦੀ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਬ੍ਰਿਜਵਾਟਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਅੱਜ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਤਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਅੰਗੂਠੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁਲਿਆ ਕਿ ਲੈਰੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮੇਰੀ ਥਾਂ ਮਾਰ ਖਾਧੀ ਸੀ।’’

ਅੱਜ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ ਸਾਨੂੰ ਚੱਕਰ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਨਵੀਂ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਣ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਭਰੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖਿੱਚਦੀ ਅਤੇ ਖ਼ੁਦਾ ਵੱਲ ਲਾਉਂਦੀ ਹੈ।